

Reisebrev nr. 5

Siste reisebrev avsluttet jeg i Seattle. Nå er jeg i Los Angeles. Jeg hadde aldri trodd jeg skulle fryse i Los Angeles, men det har jeg altså gjort i dag, men mer om det seinere.

Som planlagt ble det Canada - tur lørdag. Vancouver, BC, var målet, men uten planlegging på forhånd ble det bare litt rusling i gatene og besøk på Starbucks før turen gikk tilbake til Seattle.

Vancouver er sikkert en vakker by som det er verd å ofre mer tid på en annen gang. Slik jeg opplevde byen, skiller den seg ikke særlig fra storbyer i USA. Også i Vancouver så en

«homeless» overalt, om ikke så mange som i amerikanske storbyer. Jeg rusla gjennom Chinatown. Der hadde jeg aldri våget å gå om kvelden.

Ellers så er det de samme strenge prosedyrene når en skal inn i USA igjen: Nytt bilde og fingeravtrykk av alle fingrene. Nå har de tre sett av meg! Og ved grensa kom grensekontrollen om bord i toget og foretok ny kontroll.

Passasjertrafikk med jernbane i USA er utrolig ineffektiv. Jeg gjør et unntak for Nordøst-korridoren mellom Boston og Washington, DC, der alt «går på skinner». Det gjør det jo andre steder også, men litt overdrevet kan en si «står på skinner». En bør kanskje ta en liten historietime. På 60-tallet hadde jernbaneselskapene stor underskudd på passasjertrafikken og ville legge ned alle persontogene. Staten gikk inn, og i 1971 ble Amtrak dannet. Amtrak overtok vogner og

lokomotiver egnet til passasjertog. Disse var til dels ganske nedslitt, men ble brukt til Amtrak fikk bygd nytt, bra materiell. Men ser en bort fra Nordøst-korridoren og rundt storbyene er det gjort lite med infrastrukturen. Når bilene kan kjøre i 60 -70 miles i timen, kan passasjertogene i timevis kjøre med under 30 miles pr time.

Nå er rett nok Vancouver i Canada, men systemet er ikke så ulikt. Over lang strekning skulle jeg kjørt fortere på moped. Ja, konduktøren måtte til og med ut å legge om sporveksel. Da kaller jeg det museumsbane. Toget bruker nesten fire og en halv time på 169 miles; bussen bruker 3 timer og 30 minutter. Coast Starlight bruker 35 timer fra Seattle til Los Angeles; Greyhound-bussen bruker 25. Jeg forstår at de fleste amerikanere bruker fly. Ofte er det billigere også. Mange har ristet på hodet over den galne nordmannen som er på fire ukers togferie!

Det er lite å fortelle om selve togreisa, men så har jeg jo nå reist denne strekningen tre ganger. Jeg møter interessante mennesker og faktisk andre på lang togreise, men de er som regel fra Europa.

Noe fra togturen må jeg ta med. Det er utrolig mye fint jordbruksland med dyrking av både bær og grønnsaker. Når du ser jordbær-åkere med rader så lange at du ikke ser slutten på dem, og det lyser rødt av modne jordbær i april, da blir du imponert. I morgen skal jeg kjøpe meg årets første frilands-jordbær!

I dag har jeg altså frosset i Los Angeles. Temperaturen har vært på 15 C, og det har vært overskyet store deler av dagen. Jeg har vært på «Hop on, hop off»-sightseeing både Downtown og i Hollywood – området. Det var skikkelig kaldt å sitte i den åpne dobbeltdekkeren. Det jeg så Downtown interessert meg lite, for vanlige museer går jeg lite på, men det var adskillig mer interessant i Hollywood. Fint var der også. Det er

mulig jeg tar Metroen opp igjen i morgen. Jeg kunne tenke meg et besøk på Peterson Car Museum. Vi får se hva dagen bringer.

Så går togturen videre. Denne gang til Albuquerque i New Mexico. Der leier jeg bil og kjører 220 miles til Durango i Colorado. De er en gammel gruveby med en «Narrow Gauge Railroad». Jeg har billett på årets første tur til Silverton på nesten 2900 meters høyde. Da trenger jeg nok alt det varme tøyet jeg har med meg. Mer om dette i et av de neste brevene.

Over her kjører politihelikopter på faste runder. Det virke som de er i lufta hele tida her, mens det i Norge er i entall og arbeider så hard at det innimellom må ha ferie.

Los Angeles 30.04.2013

Torstein

